

nt de pistola

soldats al seu poble i, després d'una massacre, es queda sense pares (ni del pare ni de la mare en sabrem res més) i s'enrola a l'exèrcit, del qual serà un supervivent, algú que al capdavant es mou per instint o sota l'efecte del lubricant que inhala, sense cap valor militar en què creure.

Les truculències (ràtzies, violacions, assassinats) se succeeixen fins al final, sense gens de contrast ni observació simbòlica, per bé que l'autor (a l'apèndix del llibre) ens diu que s'hi ha mirat molt per reflectir la violència extrema. Lleus detalls lírics del paisatge africà, històries explicades de viva veu pels soldats o els *flash-backs* que ens porten a la vida familiar del nen mitiguen una narració d'allò que en diuen sense concessions.

¿Com explicar els pensaments i les impressions d'un nen en aquesta circumstància? Ben aviat el lector es planteja si el desballestament del llenguatge i la sintaxi (ben traslladat pels traductors Laura Baena i Martí Sales) obeeix al món infantil traves-

sat pel deliri bèl·lic o bé tot esforç per reproduir la innocència o l'enviliment sempre farà curt. Cal pensar que Iweala no tenia la intenció de reflectir tal impossibilitat; el fet és que se'n surt si pensem que tot el conflicte moral del jove (la Bíblia té un gran pes en aquest conflicte), expressat sem-

La revista 'Granta' ha posat l'accent sobre aquest autor

pre amb una dicció cànvida, queda reclòs al seu pensament i això ens fa pensar que no té cap entitat real amb el que passa enfora seu. La seva veu crítica contra els fets que viu en pròpia pell són alhora testimoni valuós i salvació contra la barbàrie.

La lectura es fa feixuga, iterativa, si bé al final, quan Agu aconsegueix fugir del seu escamot, resulta interessant la trobada amb una

jove psicòloga que ve dels EUA. L'ambigüitat de les seves xerrades ("Si ella pensa que sóc un nen molt petit, llavors no parlo perquè els nens no saben parlar, però cada vegada que sec amb ella penso que sóc com un vell i que ella és com una nena perquè jo lluito a la guerra i ella ni sap el que és la guerra") ens mostra un punt de vista propici per a nosaltres, lectors distants. Sentim la dificultat de comunicació que es produeix entre tots dos personatges.

Iweala, nascut el 1982 i que va escriure la novel·la a 23 anys, va tenir-ne la primera idea quan va trobar-se precisament una antiga jove combatent nigeriana que feia xerrades per les universitats dels EUA. La revista *Granta* ha posat l'accent sobre aquest autor que, tot i haver-se educat a Nord-amèrica i viure-hi, es considera nigerià i per al qual la multiplicitat de cultures és un dels temes de la seva obra. *Granta* l'ha encertada tants cops predint generacions d'escriptors que no serem nosaltres qui en dubtem.*

Poesia Jordi Llavina

La vida, com l'art

M'agraden els llibres de poemes que acompanyen el lector. I aquest nou llibre de prosas poètiques, bell i molt ben escrit, del poeta tardà Jordi Carrió acompanya de debò, i ho fa com si es tractés d'un quadern de bitàcola en què el lector ja du escrites les lliçons. "Sempre escrius per guardar les imatges més endins", llegim en una de les peces. Per guardar-les més endins i per projectar-les en la consciència del qui llegeix, també: "És la memòria de qui et llegeix que dóna sentit al que escrius".

D. Sam Abrams explica, en el pròleg, que Carrió "és un resistent, que es nega a sucumbir davant el postulat bàsic del nihilisme modern i contemporani". El poeta fa convida deliciosament l'art i la vida -llegiu la primera part de l'exquisit poema *Vanitas-*, i en el primer hi llegeix els estímuls de la segona, i en el primer hi sap veure continguda l'amplitud i la complexitat de la segona, i en el primer hi dissol la tensió de la segona.

Amic i intèrpret d'artistes plàstics, la poesia de Carrió té una magnífica qualitat matèrica. S'hi toquen els materials, s'hi fan ben presents. En els seus versos, dotats de ritme, la llum sempre crema, l'estiu és sempre a punt. Amb una delicadesa no gens impostada, l'autor va posant damunt la pàgina el nom d'un xoriguer o el del blat, el d'un om o el de l'estelada, i de tot plegat se'n desprèn una assumció serena de les lliçons de la naturalesa que és, d'entrada, una de les grans contribucions d'aquest nou llibre del barceloní.

Però hi ha més. No tot és mimesi ni representació. Hi ha el desig d'escriure i de sobreposar l'obra d'escriptura a l'obra de la naturalesa. I això es fa amb el recurs a una observació minuciosa, proveïda d'un zoom suggestiu (Abrams cita, amb encert, uns versos de Teixidor. Sí, Teixidor, i Pons, Manent, Garcés, Agelet, entre els nostres...). Són versos elegants, però versos per ser dits a mitja veu. Ni gota de grandiloqüència. S'entra en el poema, com llegim en un d'ells, per l'interlineat. O pels marges. És, aquesta, una concepció pictòrica del poema. En aparença, són versos poc o gens transcendents. Com s'agraeix, una poesia així! De tant en tant, apareix insinuada la por ("Parets fredes amb forats plens d'aranyes") o consignada l'amenaça de la malaltia ("Tota la foscor et pren"). Però el que pesa de veritat és la confiança en la vida, en els colors que es despleguen en harmonia. I és per això que aquest tros del vers manllevat a Ferrater que dóna títol al llibre, "els dies que vindran", es va repetint i es va imposant com si fos una esperançada lletania.*

Els dies que vindran

Jordi Carrió
Pròleg: D. Sam Abrams
Fonoll
Juneda, 2010
Preu: 12 euros
Pàgines: 76

MIGUEL ROJO / AFP

Barcelona ciudad

José María Sanz, 'Loquillo'
Ediciones B
Barcelona, 2010
Preu: 18 euros
Pàgines: 264